

Arrest

nr. 235 479 van 22 april 2020
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 maart 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 april 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DESGUIN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag die verzoeker had ingediend met het oog op een gezinshereniging met zijn Belgische stiefvader, en luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.10.2018 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinsherenging aan met zijn Belgische schoonvader, de genaamde T. A. (RR: ...). Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van zijn Belgische schoonvader T. A. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Hiervoor werden volgende bewijzen voorgelegd:

- Attesten mutualiteit. Er werd geen bewijs voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene beschikt over een ziektekostenverzekering, immers blijkt het uit het attest dat referentiepersoon zou kunnen verzekerd worden indien hij jonger is dan 25 jaar of in de hoedanigheid van echtgenoot/echtgenote. Geen van beiden zijn mogelijk, betrokkene kan dus niet bij de mutualiteit als ten laste worden verzekerd. Er wordt geen andere verzekering voorgelegd.

- Stortingen van geld via Record Bank en 1 via Crelan voor de periode van 04.08.2016 tot en met 12.06.2018 voor in totaal 14 stortingen voor een totaalbedrag van 10.200 euro. We kunnen opmerken dat er slechts 1 storting naar Marokko ging zijnde de storting op 04.08.2016 van 200 euro. Alle andere stortingen gebeurden toen betrokkene reeds in Frankrijk verbleef.

- Attestation administrative du Royaume Maroc, Ministère de l'intérieur, Province de Driouch, Pachalik de Midar N° 1186 dd. 18.06.2018 dat verklaart dat betrokkene geen eigendommen had. Dit attest spreekt enkel over de Provincie Driouch, Pachalik de Midar, wat niet wil zeggen dat betrokkene geen eigendommen kan hebben in andere delen of provincies in het land van origine. Ook zegt het niets over het verleden, het attest werd immers opgesteld op een moment dat betrokkene klaarblijkelijk reeds lange tijd het land van origine, Marokko, had verlaten. Er werd geen paspoort voorgelegd waaruit het daadwerkelijke vertrek uit het land van origine kan blijken. Doch ontving hij immers 2 jaar lang stortingen in Frankrijk die hij wenst aan te wenden als bewijs van het ten laste zijn. Voorts werd niets voorgelegd met betrekking tot eventuele eigendommen op naam van betrokkene of inkomsten in het land van herkomst, zijnde Frankrijk.

- Verder worden er bewijzen van bestaansmiddelen voorgelegd van de referentiepersoon zoals een boekhoudkundige historiek met betalingen van de werkloosheidsuitkeringen het ACV Antwerpen voor de periode van 08.06.2017 tot en met 05.03.2018, bewijzen van huurinkomsten (van 2 huurders – nl. ten bedrage van 600 euro, en ontvangstbewijzen van cash ontvangen huurgeld ten bedrage van 400 euro voor de maanden oktober, novemeber en december 2017 en voor de maanden januari tot en met april 2018) en een attest met werkloosheidsuitkeringen van ACV Boom voor de periode van 10.2017 tot en met 04.2018 en enkele sollicitaties per mail op datum van 22.04.2015, 27.04.2015, 18.04.2016, en vervolgens nog enkele mails in de periode oktober – november 2018 (en dus vanaf de periode van de aanvraag van betrokkene), alsook de inschrijving in interimkantoor Vivaldis dd. 16.04.2015 en Accent dd. 22.02.2018 en bijbehorend sms Accent met betrekking tot hun afspraak. Het louter versturen van mailtjes slechts enkele mailtjes op een periode van meer dan 5 jaar werkloosheid en het zich inschrijven in een interimkantoor kan bezwaarlijk beschouwd worden als actief op zoek te zijn naar werk. Het is immers niet omdat referentiepersoon een mailtje uitstuurt of zich ergens inschrijft, dat hij zich

daadwerkelijk bereid toont in te gaan op een eventuele jobaanbieding. Dit kan tevens blijken uit de voorgelegde smsjes met jobaanbiedingen van bijvoorbeeld Konvert. Uit Dolsis blijkt dat referentiepersoon in elk geval nooit bij Konvert heeft gewerkt en hij de voorgelegde aanbieding aldus links liet liggen.

- Personenbelasting 2017 – inkomsten 2016. Dit stuk is niet voldoende recent om in aanmerking te nemen bij de inkomsten van referentiepersoon; bewijs van betaling kinderbijslag Infino. Dit kan niet bij de inkomsten van de referentiepersoon geteld worden, gelet de kinderbijslag conform artikel 40ter uitgesloten wordt daarvan. Deze gelden dienen immers voor om de zorg voor de kinderen op te nemen, niet om een extra persoon ten laste te nemen.

- Facturen van Lampiris, PIPDA (water) en Telenet; fiscaal attest aanslagjaar 2018 van de hypothecaire lening

Wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient vastgesteld te worden deze niet afdoende werd aangetoond. Er dient opgemerkt te worden voor wat betreft het financieel en materieel ten laste zijn van referentiepersoon van in het land van herkomst, dat het dientengevolge niet duidelijk is of betrokkene daadwerkelijk van enige steun afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Uit het geheel van voorgelegde bewijzen blijkt niet dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon, en dit reeds van in het land van herkomst of origine. Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn in het land van herkomst en het land van origine, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 03.10.2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7, 24 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 40bis en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht die voortvloeit uit de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft vooreerst een uiteenzetting van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen. In zeven middelonderdelen zet hij het volgende uiteen:

« 1. Première branche

La partie défenderesse a violé le prescrit de l'article 42 LE, et l'article 52 de l'AR du 08.10.1981, en notifiant une décision de refus de séjour plus de 6 mois après que la demande d'autorisation au séjour a été introduite.

L'article 42 LE doit être interprété en conformité avec les dispositions de la directive 2004/38 (particulièrement son article 10 §1CI) et son effet utile, ce qui impose nécessairement l'adoption et la notification d'une décision avant l'expiration de ce délai (CJUE, arrêt du 27 juin 2018 dans l'affaire Ibrahim Diallo c/ Etat belge, § 32 - 43).

En effet, la décision querellée a été notifiée à la partie requérante le 04.04.2019, soit au-delà du délai de 6 mois prévu à l'article 42 de la loi du 15 décembre 1980 ; délai qui a pris court au plus tard le 03.10.2019, jour où l'annexe 19ter a été établie, suite à la demande de reconnaissance du droit au séjour.

En droit national, la conséquence de l'absence de notification de la décision endéans le délai de 6 mois est que la carte sollicitée doit être délivrée. L'article 52 §4 de l'arrêté royal du 08 octobre 1981 prévoit, en effet, que : « Si le Ministre ou son délégué reconnaît le droit de séjour ou si aucune décision n'est prise dans le délai prévu à l'article 42, de la loi, le bou/gmestre ou son délégué délivre à l'étranger une " carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union " conforme au modèle figurant à l'annexe 9. »

La décision de refus opposée à la demande du requérant doit être annulée.

2. Deuxième branche

La motivation sur laquelle repose la décision querellée ne permet pas à la partie requérante de comprendre quels sont, de manière suffisamment précise, les motifs qui fondent le refus.

Plus particulièrement il y a lieu de soulever les griefs suivants :

Alors que la partie défenderesse présente la liste des documents déposés («< hiervoor werden volgende bewijzen voorgelegd »), elle semble inclure dans cette liste des critiques et reproches à l'égard de chacun des documents, sans toutefois tirer clairement de conclusion de ces reproches, et donc aucun motif précis pouvant fonder le refus ;

Alors que la partie défenderesse semble vouloir soulever un nouveau motif de refus, non abordé jusqu'à présent (« Wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient vastgesteld te worden deze niet afdoende werd aangetoond. Er dient opgemerkt te worden voor wat betreft het financieel en materieel ten laste zijn van referentiepersoon van in het land van herkomst, dat het dientgevolge niet duidelijk is of betrokkene daadwerkelijk van enige steun afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien »), ces critiques se fondent en réalité sur des observations faites antérieurement (relatives aux éventuelles propriétés au Maroc et la dépendance du requérant à l'égard de Monsieur T.), qu'il n'est dès lors pas clair s'il s'agit d'une nouvelle critique, d'une reformulation ou d'une conclusion des développements qui précèdent ;

La rédaction de la décision querellée n'est pas suffisamment compréhensible, car on ignore, en définitive, quel(s) motif(s) fondent la décision de refus, il importe pourtant que la motivation soit suffisamment claire et compréhensible pour le destinataire, afin qu'il puisse exercer utilement son droit à un recours.

La Cour constitutionnelle rappelait, dans son arrêt 74/2014 du 8 mai 2014, le lien entre les obligations de motivation et les droits de la défense dans le contentieux administratif en ces termes :

« B.9.2. Les articles 1 à 3 de la loi précitée du 29 juillet 1991 disposent :

« Article 1. Pour l'application de la présente loi, il y a lieu d'entendre par :

- Acte administratif :

L'acte juridique unilatéral de portée individuelle émanant d'une autorité administrative et qui a pour but de produire des effets juridiques à l'égard d'un ou de plusieurs administrés ou d'une autre autorité administrative ;

- Autorité administrative :

Les autorités administratives au sens de l'article 14 des lois coordonnées sur le Conseil d'Etat ;

- Administré :

Toute personne physique ou morale dans ses rapports avec les autorités administratives.

Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision.

Elle doit être adéquate ».

B.9.3. Ces dispositions généralisent l'obligation de motiver formellement les actes administratifs de portée individuelle. La motivation formelle des actes concernés est un droit de l'administré, auquel est ainsi offerte une garantie supplémentaire contre les actes administratifs de portée individuelle qui seraient arbitraires.

B.9.4. Un législateur communautaire ou régional ne pourrait, sans violer la compétence fédérale en la matière, restreindre la protection offerte par la législation fédérale aux administrés en dispensant les autorités agissant dans les matières pour lesquelles il est compétent de l'application de cette loi ou en autorisant ces autorités à y déroger (voy. entre-autres l'arrêt n° 91/2013 du 13 juin 2013).

B.9.5. En ce qu'elle autorise l'organe administratif concerné à fournir, après l'application de la boucle administrative, la motivation requise d'un acte administratif individuel qui n'était pas formellement motivé, la disposition attaquée porte atteinte au droit, que la loi du 29 juillet 1991 garantit au destinataire de l'acte mais aussi à tout tiers intéressé, de prendre immédiatement connaissance des motifs qui justifient la décision, du fait de leur mention dans l'acte même. Le droit à la motivation formelle permet de renforcer le contrôle juridictionnel sur les actes administratifs à portée individuelle et le respect du principe de l'égalité des armes dans le cadre du contentieux administratif.

L'obligation de motivation formelle, qui doit permettre à l'administré d'apprécier s'il y a lieu d'introduire les recours dont il dispose, manquerait son objectif si cet administré ne parvient à connaître les motifs qui justifient la décision qu'après qu'il a introduit un recours. » (...)

3. Troisième branche

La partie défenderesse commet une erreur manifeste d'appréciation, a violé l'article 40bis de la loi du 15 décembre 1980, et les obligations de motivation car elle analyse erronément la question de la prise en charge, et interprète la notion de « à charge » de manière erronée, ou en tout cas ne motive pas sa position de manière suffisamment claire, en se référant de manière interchangeable, voire cumulatives, à la condition d'être à charge dans le pays « de provenance » et le pays « d'origine ».

Rappelons que le requérant était pris en charge par sa mère (puis par sa mère et de son beau-père) lorsqu'elle était encore au Maroc, et encore après que celle-ci a quitté le Maroc, et encore après que le requérant a lui-même quitté le Maroc pour étudier en France, où il séjournait légalement.

L'article 40bis prévoit uniquement que « sont considérés co/n/ne membre de la famille du citoyen de l'Union : (...) 3° : les descendants et les descendants de son conjoint ou partenaire visé, au 1° ou 2°, âgés de moins de vingt et un ans ou qui sont à leur charge », sans que ne soit requis la préexistence de la relation de dépendance dans le pays de provenance et/ou dans le pays d'origine. En utilisant le temps présent, le Législateur indique clairement que le lien de dépendance soit établi pour le présent, au moment de l'introduction de la demande de reconnaissance du séjour de plus de trois mois, et non pour toute la période précédant cette demande.

Une telle lecture est soutenue par la jurisprudence de la CJUE qui, dans son arrêt Reyes, a considéré que : « A cet égard, il y a lieu de relever que la situation de dépendance doit exister, dans le pays de provenance du membre de la famille concerné, au moment où il demande à rejoindre le citoyen de l'Union dont il est à la charge » (voir, également, en ce sens, arrêts Jia, précité, point 37, et du 5 septembre 2012, Rahman e.a., C-83/11, point 33).

Les notions de « pays d'origine » et « pays de provenance » doivent être clarifiées en l'espèce, a fortiori au vu du fait que la partie défenderesse ajoute des conditions à la loi, qui ne peut être interprétée de manière extensive, puisqu'elle opère comme une limitation au droit de vivre en famille.

Clairement, si une dépendance préalable à la venue du requérant en Belgique doit être analysée, cela ne peut être qu'au regard de sa situation en France, le pays où il résidait légalement depuis plusieurs années avant sa venue en Belgique.

Faire remonter à la période durant laquelle il résidait au Maroc n'est pas légalement justifié, et complique évidemment la preuve. Ceci étant, des éléments ont néanmoins été produits en ce sens, qui établissent cette prise en charge au Maroc :

Preuves de versements de Mr T.A. en faveur de M. S. au cours de l'année 2016 (pièce 23 annexée au courrier d'appui) ;

Certificat de la ville de Midar attestant que l'intéressé ne possède aucun bien immobilier au Maroc (pièce 40 annexée au courrier d'appui) ;

Le moyen est fondé.

4. Quatrième branche

La décision de refus de séjour ne repose pas sur une analyse minutieuse et une due prise en compte de tous les éléments avancés par le requérant pour démontrer qu'il est bien « à charge » de Monsieur T., et notamment en ce qui concerne les éléments suivants :

- le fait que, lorsque sa mère a quitté le Maroc, il s'est installé chez sa grand-mère maternelle car son père était incapable de le prendre en charge et que, jusqu'à son départ définitif du Maroc (et par la suite en France), le requérant était entièrement dépendant du soutien financier de sa mère et de son beau-père (voy. courrier d'appui à la demande, p. 4 in fine) ;

- le fait que le requérant a étudié en France et a pu s'y maintenir grâce à un séjour étudiant pour lequel son beau-père, Monsieur T., s'est porté garant ;
- le fait que lors de son séjour en France, le requérant étudiait, ce qui suppose qu'il ne disposait pas de revenus propres, à l'inverse de ce que la partie défenderesse laisse entendre dans la décision querellée (« Voorts werd niets voorgelegd met betrekking tot eventuele eigendommen op naam van betrokkene of inkomsten in het land van herkomst, zijnde Frankrijk ») ;
- le fait que Monsieur T. considère le requérant comme son fils (voy. courrier d'appui à la demande lequel expose que : « Sinds hij getrouwd is met Mevrouw B. C., beschouwt Meneer T. verzoeker als zijn zoon »), ce qui suggère qu'un lien de dépendance financier, matériel mais également moral et émotionnel existe entre les intéressés ;
- Ces éléments n'ont pas fait l'objet d'une analyse minutieuse par la partie requérante avant de considérer que le requérant ne peut pas être considéré comme « à charge » de Monsieur T. au sens de l'article 40bis de la loi du 15.12.1980, ce qui entraîne nécessairement l'insuffisance de la motivation fondant la décision entreprise.

5. Cinquième branche

La partie défenderesse ne motive pas adéquatement l'affirmation selon laquelle les ressources ne rencontreraient pas les exigences légales, ni ce qu'elle estimerait suffisant (l'article 42 par. 1er al. 2 LE), ni les raisons pour lesquelles les nombreuses pièces déposées par le requérant afin de démontrer que Monsieur T. dispose de revenus stables, réguliers et suffisants pour le prendre en charge ne sont pas suffisantes.

Premièrement, le requérant soulève que, tout en renvoyant dans la décision querellée aux revenus qui découlent des immeubles dont Monsieur T. est propriétaire et qu'il met en location, la partie défenderesse n'en prend toutefois pas compte dans l'analyse de ses revenus.

En effet, le motif principal qui conduit la partie adverse à conclure à l'insuffisance des revenus est l'« inactivité » de Monsieur T. dans sa recherche d'emploi: "het louter versturen van mailtjes slechts enkele mailtjes op een periode van meer dan 5jaar werkloosheid en het zich inschrijven in een interim kantoor kun bezwaarlijk beschouwd worden als actief op zoek te zijn naar werk. Het is immers niet omdat referentiepersoon een mailtje uitstuurt of zich ergens inschrijft, dat hij zich daadwerkelijk bereid toont in te gaan op een eventuele jobaanbieding. "

Un tel motif n'est toutefois pas suffisant pour refuser de prendre en compte les revenus des loyers perçus par Monsieur T. ; montant qui n'est pourtant pas négligeable en ce qu'il s'élève à 1000€ par mois (voy. actes de propriété, pièce 15 ; contrats de bail et enregistrement, pièces 16 à 18 annexés au courrier d'appui à la demande de carte de séjour).

En outre, la décision entreprise n'aborde à aucun moment le budget détaillé dans le courrier d'appui en ces termes :

"Meneer T., beschikt dus over 2246,44€per maand (1246,44€ werkloosheidsuitkeringen + 1000€ huurinkomsten). Er dient ook te worden opgemerkt dat Meneer T. ook kinderbijslag ontvangt voor M. en A. voor een bedrag van 339,52€per maand (zie stuk 41).

De maandelijkse kosten van het gezin kunnen als volgt worden begroot:

"..."

De familie heeft geen huurkosten aangezien Meneer T. eigenaar is van het gezinshuis gelegen te K.straat.

Na aftrekking van de maandelijkse kosten, beschikt de familie nog over een bedrag van bijna 800€, wat tot nu toe voldoende was om op regelmatige wijze geld te sturen naar Meneer S. toen hij in het buitenland studeerde. Van zodra mijn cliënt in België met zijn familie verblijft zullen de bestaansmiddelen van Meneer T. steeds af doende zijn om zijn kosten te dekken. "

De telles informations sont éminemment pertinentes pour jauger de la suffisance des revenus de la personne de référence. Or, la partie adverse n'a pas estimé devoir en tenir compte.

Force est aussi de constater que la partie défenderesse ne procède pas à l'analyse qui s'impose, et ne motive pas sa position à suffisance, alors que l'article 42 par. 1er al. 2 prescrit que « S'il n'est pas satisfait à la condition relative au caractère suffisant des ressources visée aux articles 40bis, § 4, alinéa 2 et 40ter, § 2, alinéa 2, 1 °, le ministre ou son délégué doit déterminer, en fonction des besoins propres du citoyen de l'Union rejoint et des membres de sa famille, les moyens de subsistance nécessaires pour permettre de subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. » La motivation est toutefois muette à cet égard, alors que le requérant a produit toutes les informations pertinentes.

Ensuite, en ce qui concerne spécifiquement la recherche d'emploi, le requérant ne peut comprendre pourquoi les documents déposés n'atteignent pas le seuil d'« activité » tel qu'exigé par la loi. Le requérant a pourtant produit des preuves des recherches d'emploi de Monsieur T. depuis 2015 (voy. lettres de candidatures, pièces 32 à 39 du courrier d'appui à la demande introduite par le requérant) et

jusqu'à 2018 (voy. lettres de candidatures annexées au courriel envoyé par le conseil du requérant en date du 24 octobre 2018, pièce 3). Ces recherches ont d'ailleurs porté leur fruit et Monsieur T. vient de signer un contrat de travail à durée indéterminée (pièce 4). Il est manifeste que la partie défenderesse a mal analysé le sérieux avec lequel il cherchait de l'emploi... puisqu'il en a trouvé un !
Le moyen est fondé.

6. Sixième branche

La partie défenderesse motive sa position de manière manifestement déraisonnable, ou en tout cas de manière inadéquate, car elle procède de suppositions déraisonnables et fait peser une charge de la preuve déraisonnable sur le requérant en exigeant de lui qu'il produise une preuve de l'absence de biens en France (« Voorts werd niets voorgelegd met betrekking tot eventuele eigendommen op naam van betrokkene of inkomsten in het land van herkomst, -zijnde Frankrijk »), alors qu'il n'y a séjourné que comme étudiant et n'y avait pas de revenus, ainsi que l'absence de biens issu de toutes les provinces du Maroc (« Dit attest spreekt enkel over de provincie Driouch, Pachalik de Midar, wat niet wil zeggen dat betrokkene geen eigendommen kan hebben in andere delen of provincies in het land van origine. »), alors qu'il est originaire de la province de Driouch ; la preuve déposée par le requérant constitue indéniablement une preuve suffisante de l'absence de ressources au Maroc.

La Cour de Justice, toujours dans son arrêt Reyes a été attentive à la difficulté que peut constituer le fait pour un demandeur d'apporter une preuve négative, d'absence de ressources propres :

24 Or, le fait que, dans des circonstances telles que celles de l'affaire au principal, un citoyen de l'Union procède régulièrement, pendant une période considérable, au versement d'une somme d'argent à ce descendant, nécessaire à ce dernier pour subvenir à ses besoins essentiels dans l'Etat d'origine, est de nature à démontrer qu'une situation de dépendance réelle de ce descendant par rapport audit citoyen existe.

25 Dans ces conditions, il ne saurait être exigé dudit descendant que, en plus, il établisse avoir vainement tenté de trouver un travail ou de recevoir une aide à la subsistance des autorités de son pays d'origine et/ou essayé par tout autre moyen d'assurer sa subsistance.

26 En effet, l'exigence d'une telle démonstration supplémentaire, qui ne peut, en pratique, être aisément effectuée, ainsi que l'a relevé M. l'avocat général au point 60 de ses conclusions, est susceptible de rendre excessivement difficile la possibilité pour le même descendant de bénéficier du droit de séjour dans l'Etat membre d'accueil, alors que les circonstances décrites au point 24 du présent arrêt sont déjà de nature à démontrer l'existence d'une situation de dépendance réelle. De ce fait, cette exigence risque de priver les articles 2, point 2, sous c), et 7 de la directive 2004/38 de leur effet utile.

27 Au demeurant, il n'est pas exclu que ladite exigence contraigne le descendant concerné à effectuer des démarches plus compliquées, telles que celles d'essayer d'obtenir différentes attestations certifiant qu'aucun travail n'a été trouvé et qu'aucune allocation sociale n'a été obtenue, que la démarche consistant dans l'obtention d'un document de l'autorité compétente de l'Etat d'origine ou de provenance attestant l'existence d'une situation de dépendance. Or, la Cour a déjà jugé qu'un tel document ne peut constituer une condition de la délivrance du titre de séjour (arrêt Jia, précité, point 42).

L'avocat général MENGOTZI avait dans ses conclusions du 6 novembre 2013 dit ceci :

60. Dans ces conditions, je partage pleinement l'interrogation formulée par le conseil de M^H Reyes lors de l'audience devant la Cour, lequel se demandait bien ce que la demanderesse au principal aurait pu produire de plus comme preuves pour qu'un sort favorable fût réservé à sa demande, et tiens à rappeler, comme le fait la directive 2004/38 (40), que les autorités nationales doivent veiller à garantir le respect des droits fondamentaux et la protection de la dignité des membres de la famille des citoyens de l'Union lorsqu'elles procèdent à l'examen de leurs demandes de séjour.

61. Il ressort ainsi des considérations qui précèdent qu'est considéré à charge, au sens de l'article 2, point 2, sous c), de la directive 2004/38, tout membre de la famille qui, quelle qu'en soit la raison, s'avère dans l'incapacité de subvenir à ses besoins essentiels dans son pays d'origine et se trouve, de fait, dans une situation de dépendance telle que le soutien matériel fourni par le citoyen de l'Union est nécessaire à sa subsistance. L'existence d'une telle situation doit être réelle et peut être prouvée par tout moyen. Le demandeur peut ainsi fournir aux autorités de l'Etat membre d'accueil tant des éléments subjectifs, tenant à sa propre situation économique et sociale, que tout autre élément pertinent, susceptible d'illustrer, de manière utile pour lesdites autorités, le contexte objectif dans lequel s'inscrit la demande. En tout état de cause, il incombe aux autorités de l'Etat membre d'accueil de veiller à préserver l'effet utile des droits indirectement conférés aux membres de la famille nucléaire par la directive 2004/38 et de ne pas rendre excessivement difficile, en faisant notamment peser sur les demandeurs une charge de la preuve trop lourde, l'accès au territoire de l'Union.

Le moyen est fondé.

7. Septième branche

La décision viole le principe de proportionnalité, le droit fondamental à la vie privée et familiale, et les obligations de motivation dès lors que les conséquences néfastes de la décision pour le requérant sont démesurées, et aussi parce que ces conséquences n'ont pas été dûment mesurées, « mises en balance », dans le cadre de la prise de la décision.

Pour rappel, la Cour Européenne des Droits de l'Homme considère que les relations entre parents et enfants majeurs « ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux » (Cour EDH, 15 juillet 2003, Mokrani contre France, § 33).

Votre Conseil a estimé à cet égard que : « Dans l'appréciation de savoir s'il existe une vie familiale ou non, il y a lieu de prendre en considération toutes les indications que la partie requérante apporte à cet égard, comme par exemple la cohabitation, la dépendance financière de l'enfant majeur vis-à-vis de son parent, la dépendance du parent vis-à-vis de l'enfant majeur ou les liens réels entre le parent et l'enfant. » (CCE arrêt n° 217.678 du 28 février 2019).

En l'espèce, force est de constater que le requérant, qui est majeur, se trouve dans une situation de dépendance (financière et affective) vis-à-vis de son beau-père et sa mère, qu'ils l'ont soutenu alors qu'il était au Maroc, puis durant ses années d'études en France, et qu'il réside avec eux et est pris en charge par eux depuis son arrivée en Belgique en 2018, qu'une telle situation de fait est de nature à démontrer dans son chef l'existence d'une vie familiale telle que protégée par l'article 8 de la CEDH.

Refuser l'accès au territoire au requérant et l'empêcher de s'installer auprès des membres de sa famille en Belgique porte atteinte à son droit fondamental à la vie familiale, et aucune mise en balance réelle n'est intervenue, ni ne ressort de la motivation.

La décision entreprise constitue dès lors une ingérence illégale et disproportionnée dans le droit du requérant de jouir de sa vie privée et familiale en Belgique (articles 8 CEDH et 7 de la Charte), et méconnaît les obligations de motivation et de motivation. »

2.2.1. Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op zijn hoedanigheid van familielid van zijn Belgische stiefvader (in de bestreden beslissing wordt verkeerdelijk gesproken over zijn schoonvader). Derhalve zijn artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van toepassing.

Deze bepalingen luiden als volgt:

Artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet :

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter van dezelfde wet:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van

het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

2.2.2. In het eerste middelonderdeel verwijst verzoeker naar artikel 42 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, en betoogt hij dat de bestreden beslissing hem werd betekend na het verstrijken van de termijn van zes maanden na het indienen van de aanvraag.

Verzoeker is de stiefzoon van de Belgische referentiepersoon. Uit niets blijkt dat deze laatste zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend. Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is aan de orde, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht.

De door verzoeker ingediende aanvraag, die tot de bestreden beslissing heeft geleid, is gesteund op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde “statische” Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die “Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen” en dat “de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie” (Parl. Stukken Kamer, nr. 53/0443-14, 150).

Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar de interpretatie van richtlijn 2004/38 en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. (RvS 6 november 2019, nr. 245.995) Evenmin kan verzoeker zich beroepen op de door hem geschonden geachte bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de

burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, §4, tweede lid van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) bepaalt wat volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

De in artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde termijn van zes maanden heeft enkel betrekking op het nemen van de “beslissing”. Noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken, noch in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof komt de termijn van de kennisgeving aan bod.

Ook in artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit is enkel sprake van de situatie waarin geen enkele beslissing is genomen binnen de in het voornoemde artikel 42 bepaalde termijn. In deze uitvoeringsbepaling is evenmin sprake van een termijn voor de kennisgeving van de beslissing (RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533)

Nu uit het voorgaande volgt dat de bedoelde vervaltermijn van zes maanden enkel betrekking heeft op het nemen van de “beslissing”, niet op de betekening ervan, en nu niet wordt betwist dat de bestreden beslissing tijdig werd genomen, moet worden vastgesteld dat de vervaltermijn werd gerespecteerd en geen aanleiding kan geven tot het gevolg dat artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit verleent aan het overschrijden ervan.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.3. In het tweede middelonderdeel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de formele motiveringsplicht, nu ze hem niet toelaat te begrijpen waarom de aanvraag werd afgewezen. Hij wijst erop dat de opsomming van de neergelegde documenten ook een beoordeling ervan lijkt te bevatten, doch zonder dat duidelijk blijkt wat nu precies als tekortkoming wordt verweten en hoe één en ander tot de weigering leidt. Verder stelt hij dat het niet duidelijk is of de alinea die begint met *“Wat het onvermogen van betrokkene betreft...”* een nieuwe kritiek betreft, een herformulering of een besluit aangaande hetgeen voorafgaat. De motivering is dus niet duidelijk, zodat verzoeker zijn recht op een beroep niet op nuttige wijze kan uitoefenen, zo betoogt hij.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing i) verwijst naar de toepasselijke bepalingen en criteria, ii) in het bijzonder erop wijst dat verzoeker ouder is dan 21 jaar en moet aantonen dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon, iii) om als ten laste te kunnen worden beschouwd er reeds een afhankelijkheidsrelatie moet bestaan tussen beiden van in het land van herkomst of origine, iv) alle door verzoeker voorgelegde stukken opsomt en bespreekt, v) oordeelt dat het onvermogen van verzoeker niet afdoende werd aangetoond zodat het niet duidelijk is of betrokkene

daadwerkelijk van enige steun afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien vi) derhalve uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat verzoeker effectief ten laste is van de referentiepersoon, vii) het gegeven dat verzoeker sedert 3 oktober 2018 tot op heden gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon hieraan geen afbreuk doet omdat dit niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoeker ook ten laste was/is van de referentiepersoon enerzijds en deze situatie betrekking heeft op de toestand in België en niet in het land van herkomst en viii) concludeert dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Aangezien duidelijk blijkt dat de aanvraag wordt geweigerd omdat verzoeker niet heeft aangetoond daadwerkelijk ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst, kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij het tegenovergestelde beweert.

De vaststelling dat bij de opsomming en bespreking ook de door verzoeker bijgebrachte stukken werden betrokken die geen uitstaans hebben met de vraag of verzoeker heeft aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon –en die dus in feite overtuigend zijn- doet aan het voorgaande geen afbreuk nu de conclusie duidelijk is.

Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.4. In het derde middelonderdeel stelt verzoeker dat de verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt en artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht schendt, en het begrip “ten laste” verkeerd interpreteert. Hij betoogt in eerste instantie dat de wetgever niet vereist dat er reeds van in het land van oorsprong of het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie zou hebben bestaan. Minstens motiveert de verwerende partij haar standpunt ter zake niet voldoende duidelijk, nu zij de noties “*ten laste in het land van herkomst*” en “*ten laste in het land van oorsprong*” door elkaar gebruikt, of zelfs cumulatief, stelt verzoeker verder. De begrippen “land van oorsprong” en “land van herkomst” moeten in dit geval worden verduidelijkt, a fortiori gelet op het feit dat verweerster voorwaarden aan de wet toevoegt, die restrictief moeten worden geïnterpreteerd. Het is duidelijk dat als er een afhankelijkheid is vóór de aankomst van de aanvrager in België, deze moet worden geanalyseerd. Dit kan alleen in het licht van zijn situatie in Frankrijk, het land waar hij gedurende enkele jaren legaal verbleef voordat hij naar België kwam. De verwijzing naar de periode waarin verzoeker in Marokko verbleef is dan ook juridisch niet correct, en maakt de bewijslast ingewikkelder. Desalniettemin heeft hij ook daarvan bewijzen neergelegd, zo stelt verzoeker.

In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat de Raad van State heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat de familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447, zie ook RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet is op zich voldoende duidelijk in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “*begeleiden of zich bij hem voegen*”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het “ten laste zijn” van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het “begeleiden van” of het “zich bijvoegen bij” deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en in de periode voorafgaand aan de komst naar België, en dit tot het moment van de aanvraag.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij heeft geoordeeld over de stukken die betrekking hebben op de situatie in Marokko, dat zij als het land van origine aanmerkt enerzijds, en stukken –of het ontbreken ervan- die betrekking hebben op de situatie in Frankrijk, dat zij als het land van herkomst aanmerkt. Dit is alvast duidelijk.

Voorts blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag stukken heeft neergelegd over de situatie in Marokko. Het kan de verwerende partij dan ook niet worden ten kwade geduid dat zij deze stukken heeft beoordeeld. Bovendien, aangezien zowel de situatie in het land van origine als die in het land van herkomst werd

beoordeeld, toont verzoeker niet aan welk belang hij heeft bij de grief dat ook de situatie in het land van origine werd onderzocht.

Met betrekking tot de situatie van verzoeker in Marokko heeft de verwerende partij vastgesteld dat het "attestation administrative", uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten, enkel betrekking heeft op de provincie Driouch, Pachalik de Midar en dit niets zegt over eventuele eigendommen elders in het land van origine, zijnde Marokko enerzijds, én dat het attest werd opgesteld op 18 juni 2018, op een moment dat verzoeker Marokko al lang had verlaten. Verder werd vastgesteld dat van de 14 storting die werden gedaan er slechts 1 naar Marokko ging, ten belope van 200 euro.

Met betrekking tot de beoordeling van de situatie in het land van herkomst, zijnde Frankrijk, heeft de verwerende partij vastgesteld dat van het totaal aan 14 storting ten belope van 10.200 euro voor de periode van 4 augustus 2016 tot en met 12 juni 2018 er 13 storting naar Frankrijk gingen, ten belope van 10.000 euro, maar ook dat geen gegevens werden voorgelegd met betrekking tot eventuele eigendommen of inkomsten aldaar.

De verwerende partij heeft daarop geoordeeld dat het onvermogen van verzoeker niet afdoende werd aangetoond en dat het bijgevolg niet duidelijk is of hij daadwerkelijk van enige steun afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien, om tot de conclusie te komen dat niet blijkt dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon, en dit reeds van in het land van herkomst of het land van origine. Er is geen sprake van cumulatie, zoals verzoeker meent te kunnen laten geloven.

Het derde middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.5. In het vierde middelonderdeel betoogt verzoeker dat de verwerende partij de door hem aangevoerde elementen om aan te tonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon niet minutieus heeft onderzocht. Hij verwijst naar het feit dat hij, toen zijn moeder Marokko heeft verlaten, door zijn grootmoeder aan moeders kant werd opgevangen omdat zijn vader niet in staat was om hem ten laste te nemen en dat hij, tot zijn vertrek uit Marokko en ook tijdens zijn verblijf in Frankrijk waar hij een verblijfsvergunning had als student, volledig afhankelijk was van de financiële steun van zijn moeder en stiefvader, dat die laatste zich voor hem garant heeft gesteld, dat het feit dat hij in Frankrijk studeerde – in tegenstelling tot wat de verwerende partij doet gelden- veronderstelt dat hij geen eigen inkomsten had en dat werd aangegeven dat de referentiepersoon heeft aangegeven hem als een eigen zoon te beschouwen die doet veronderstellen dat er niet alleen een financiële en materiële afhankelijkheid bestaat tussen hen beiden, maar ook een morele en emotionele band. Deze elementen werden niet zorgvuldig onderzocht en er werd dus ook niet afdoende over gemotiveerd.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing duidelijk heeft aangegeven dat de voorwaarde van het ten laste zijn actief moet worden aangetoond. Zij heeft de voorliggende bewijsstukken –of het ontbreken ervan- betrokken in het besluitvormingsproces om tot de conclusie te komen dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in het land van oorsprong of in het land van herkomst ten laste was van zijn stiefvader.

Verzoekers uitgangspunt dat het feit dat hij in Frankrijk studeerde er automatisch blijf van zou geven dat hij materieel en financieel afhankelijk was van zijn moeder en stiefvader, kan niet worden bijgetreden door de Raad. Het is niet omdat iemand studeert dat hij geen inkomen of eigendom kan vergaderen. Verzoeker is naar eigen zeggen in september 2016 in Frankrijk gaan studeren, op een moment dat hij al de leeftijd van 26 jaar had, en blijkens de niet weerlegde vaststellingen van de verwerende partij was ook al niet aangetoond dat hij vooraleer hij Marokko verliet onvermogen was en ten laste van zijn stiefvader en moeder.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij dat zij in rekening brengt dat geen stukken werden voorgelegd met betrekking tot eventuele eigendommen of inkomsten die verzoeker al dan niet in Frankrijk zou hebben. Verzoeker had het overigens zelf wél van belang geacht om een attest voor te leggen waarin wordt vermeld dat hij in Marokko geen eigendommen had. Derhalve is het evenmin kennelijk onredelijk dat wordt vastgesteld dat verzoekers onvermogen niet afdoende werd aangetoond en dat het dientengevolge niet duidelijk of hij daadwerkelijk van enige steun afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien. Het feit dat verzoekers stiefvader had verklaard hem als zijn eigen zoon te beschouwen doen daar niet anders over denken.

Het vierde middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.6. In het vijfde middelonderdeel viseert verzoeker de motieven in zoverre ze betrekking hebben op de inkomsten van de referentiepersoon.

Hiervoor werd reeds vastgesteld dat het determinerende motief van de bestreden beslissing is dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van oorsprong of het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Dit motief, indien het overeind blijft, volstaat om de bestreden beslissing te dragen. In die zin heeft het vijfde middelonderdeel betrekking op een overtollig motief, zodat verzoeker geen belang heeft bij het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop.

Het vijfde middelonderdeel is onontvankelijk.

2.2.7. In het zesde middelonderdeel verwijst verzoeker naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Reyes en de daaraan voorafgaande conclusie van de advocaat-generaal, en betoogt hij dat de verwerende partij kennelijk onredelijk is waar zij van hem vraagt dat hij bewijzen voorlegt van het niet hebben van eigendommen in Frankrijk terwijl hij daar slechts verbleef als student en er geen inkomsten had enerzijds, en het bewijs van het niet hebben van eigendom in alle Marokkaanse provincies, terwijl hij inwoner was van provincie Driouch en het attest dat hij neerlegde onmiskenbaar het bewijs uitmaakt van zijn onvermogen.

Zoals reeds gesteld onder punt 2.2.2. kan verzoeker in casu niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak inzake het Unierecht. Voorts werd reeds onder punt 2.2.4. gesteld dat moet worden aangetoond dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon. In die optiek kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij betoogt dat het kennelijk onredelijk is te stellen dat zijn onvermogen niet afdoende werd aangetoond. Verzoeker is in staat geweest om een attest voor te leggen over het niet hebben van eigendom in een provincie, hij wist dus dat dit van belang is bij de beoordeling van zijn afhankelijkheid, en hij toont niet aan waarom hij geen gelijkaardige attesten zou kunnen voorleggen met betrekking tot de andere provincies in zijn land van oorsprong, of met betrekking tot het al dan niet hebben van inkomsten of onroerend goed in Frankrijk.

Het zesde middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.8. In het zevende en laatste middelonderdeel een schending aan van artikel 8 van het EVRM en de motiveringsplicht in het licht van de belangenafweging die deze bepaling vereist.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Vooreerst moet erop worden gewezen dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Dit vertaalt zich in het wettelijk criterium van het ten laste zijn voor kinderen vanaf 21 jaar. Derhalve werd de proportionaliteitstoets en belangenafweging in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in principe reeds doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij niet zelfstandig kan functioneren nu blijkt dat hij niet heeft aangetoond in het herkomstland ten laste te zijn geweest van zijn stiefvader en moeder, van wie hij gedurende verschillende jaren gescheiden leefde. De verwerende partij moest, gelet op het voorgaande geen bijkomend onderzoek doen naar en motiveren in het licht van artikel 8 van het EVRM in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf.

Voorts moet nog worden vastgesteld dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten in zich draagt, zodat ze niet met zich meebrengt dat verzoeker van zijn stiefvader en moeder wordt gescheiden.

Het zevende middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.9. Het enig middel heeft geen ruimere draagwijdte dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld. Verzoeker heeft geen onwettelijk, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen aangetoond. Het middel is dus, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS